

תת"ע 638/12/14 - סלים חסארמה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 638-12-14 מדינת ישראל נ' חסארמה
תיק חיצוני: 10151044210

בפני	כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
המבקש	סלים חסארמה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 11.5.15.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, נהג המבקש ביום 11.8.14 במשאית, מ.ר. 6616436, והוביל מטען, כשמכסה המטען לא היה מחוזק היטב, בניגוד לתקנה 85(א)(4) לתקנות התעבורה.

ביום 11.5.15 נדון המבקש בהעדרו לקנס בסך 800 ₪.

בבקשתו טוען המבקש כי הגיש בקשה להישפט לאחר קבלת הדו"ח מאחר שהוא אינו מודה בעבירה. לשיטתו, המטען היה מחוזק היטב ומכוסה בכיסוי כנדרש והשוטר שרשם הדו"ח כלל לא יכול היה לראות האם המטען מחוזק מאחר שהיה מכוסה.

המבקש טוען כי המתין לקבלת מועד דיון, על פי בקשתו, לא קיבל כל הזמנה ונשפט בהיעדרו. לאחר שבירר במשטרה נמסר לו כי הזמנה לדיון נשלחה לכפר, אך לא צוינה תעודת הזהות שלו על גבי הדואר, ולפיכך, הדואר חזר. לטענתו, בכפר בו הוא מתגורר יש אנשים נוספים בעלי שם זהה וזו ככל הנראה הסיבה שהדואר לא נמסר לו.

המבקש ציין כי בשנים האחרונות הוא סובל מקשיים משפחתיים אישיים, וכנהג משאית הוא זקוק לרישיון הנהיגה שלו לפרנסת משפחתו.

המשיבה התנגדה לבקשה מאחר שמדובר בפס"ד ישן.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין. התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

החלטה

ההמצאה של ההזמנה לדין

המבקש טען כי ההזמנה לדין שנשלחה אליו הגיעה, ככל הנראה, לאדם אחר בכפר, בעל שם זהה לשלו, מאחר שהמשיבה לא ציינה את תעודת הזהות שלו על הבקשה.

המשיבה לא מסרה כל פרטים לעניין אישור המסירה של ההזמנה לדין והסתפקה בתגובה לפיה מדובר בפסק דין ישן ולפיכך היא מתנגדת לבקשה. לחלופין הציעה קביעת דיון במעמד הצדדים.

עיוות דין

תכליתו של סעיף 240 לחסד"פ, כפי שציין ביהמ"ש בעניין **רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, הינה ייעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.**

לעניין העונש - הנאשם הורשע בעבירה של הובלת מטען כשמכסה המטען לא מחוזק היטב, ובגינה נדון לקנס של 800 ₪.

המבקש טוען כי לא ביצע את העבירה וכי מטען הרכב היה מחוזק.

לציין כי בקשה זו הוגשה באיחור רב. פסק הדין ניתן ביום 11.5.15 והבקשה הוגשה רק ביום 19.12.17.

על פי ס' 130(ח) לעיל, הגשת הבקשה לביטול פסק הדין תחומה בזמן - תוך 30 יום מיום שהומצא למבקש פסק הדין. אולם נדגיש כי בענייננו, לא ברור המועד בו הומצא פסק הדין למבקש.

לאחר שבחנתי את הבקשה ותגובת המשיבה, סבורני כי בנסיבות המקרה, בהן עולה ספק לעניין ההמצאה של ההזמנה לדין למבקש, והמשיבה לא הגישה אישור מסירה להוכחת חזקת מסירה, ולכך מתווספת טענת המבקש כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, ככל שלא ניתן למבקש יומו בביהמ"ש - עלול להיגרם למבקש עיוות דין.

סבורני כי זכות הגישה לערכאות היא זכות יסוד חוקתית בשיטת משפטנו ובנסיבות דנא, מן הראוי לתן למבקש להתגונן כראוי מפני האישום המיוחס לו.

נוכח האמור, הבקשה מתקבלת.

הכרעת הדין וגזר הדין מבוטלים.

נקבע למתן תשובה לכתב האישום ליום 30.4.18 בשעה 14:00.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים ותודיע על מועד הדיון.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ח, 09 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.